

El llapis màgic

Relats seleccionats del XII Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

letra
nova

bromera

EL LLAPIS MÀGIC

CÈSAR LARIVE DOMÍNGUEZ

–Us apuntareu al concurs de Vicent Marçà? –preguntà el professor als seus alumnes.

Un xiquet anomenat Pau es quedà pensatiu, ell voldria participar però té molta peresa, si tinguera un llapis màgic...

Hi havia una vegada un xiquet anomenat Pau. La seua família era una família d'escriptors, el seu avi havia guanyat molts premis i el seu pare era en l'actualitat un famós novel·lista. Pau no tenia cap escapatòria, havia de ser escriptor, era una tradició familiar. Només hi havia un problema, el xiquet tenia molta de por d'escriure. Pensava que no ho anava a fer bé com son pare i el seu avi. Aleshores, ell sempre deia que no li agradava escriure i que tenia molta peresa.

Un dia, els avis de Pau van anar a sa casa amb un regal molt especial per a ell. Era un llapis, però, no un llapis qualsevol, era el primer llapis que va tindre el seu avi. Amb ell va escriure els seus primers contes. Pau es va recordar del seu desig, tindre un llapis màgic amb el qual podria escriure tan bé com el seu avi i el seu pare. No s'ho podia creure. Seria aquest el llapis màgic?

Pau es va posar molt content i va agarrar el llapis molt fort i li va donar les gràcies als seus avis. Amb aquest llapis se sentia invencible, ja no tenia peresa i va decidir que escriuria un conte per a un concurs de l'escola.

Al dia següent va anar corrent al professor i li va preguntar si encara podia presentar-se al concurs i li va dir que sí. A la nit estava molt nerviós, amb moltes ganes de començar a escriure, aleshores es va alçar a escriure. Als cinc minuts els seus pares van entrar a l'habitació, el van agafar i li van dir que era moment d'anar a dormir, que no eren hores d'escriure: «Ja escriuràs demà. Ara a dormir!». Va ser una nit molt llarga. Com estava tan nerviós va tindre molts malsons. Primer va somiar que anava a l'escola per a portar el conte al seu professor i per més que caminava mai arribava a l'escola. Caminava, caminava, caminava... I, de sobte, es va despertar tot suat i esgotat. Quan per fi va tornar a poder adormir-se va somiar que estava davant del seu professor donant-li el conte i de sobte el seu professor l'agafava amb una mà molt gran, amb uns dits molts arrugats i plens de pèls mentre es reia amb riallades molts grans... Així es va passar tota la nit.

Quan es va fer de dia, per fi Pau va agafar el seu llapis i una llibreta, sorprenentment va començar a escriure sense poder parar, un munt d'idees li venien al cap i va ser capaç d'escriure el conte per al concurs de l'escola. El va rellegir unes quantes vegades i va pensar que estava prou bé. Pau va pensar que tot havia sigut gràcies al llapis màgic.

Va portar el conte a l'escola, li va dir el seu professor que estava molt bé i que tenia possibilitats de guanyar.

Quan va arribar el dia del concurs Pau va anar amb tota la seua família al saló d'actes de l'escola. Se sentia molt feliç i nerviós: ja era un escriptor més com tots a la seua família.

Abans de donar els premis, el director va convidar al pare de Pau per pujar a l'escenari i llegir un discurs. El pare de Pau va contar com va escriure el seu primer conte, va ser també per un concurs de l'escola. Va explicar que ell tenia molta por d'escriure per si ho feia malament i va ser el seu pare qui el va animar regalant-li un llapis.

Pau es va girar a mirar el seu avi, que estava assegut darrere d'ell; el seu avi estava somrient i li va fer l'ullet.

El pare de Pau va seguir contant que aquell llapis li va paréixer un llapis màgic i va pensar que era capaç d'escriure gràcies a ell; però, quan es va fer major es va adonar que el que li havia regalat el seu pare no era un llapis màgic sinó que era alguna cosa molt més important: la confiança en ell mateix. Tot el teatre va començar a aplaudir. Pau, en eixe moment, es va sentir molt orgullós d'ell i va pensar que podria ser un escriptor famós.